

Ako mravce stavali most

Mravenisko sa týčilo až k oblohe, tolké pod šikovnými rukami mravcov, ktorých bolo na mravenisku azda tisíc, narástlo. Keď sa strhla búrka, mravce spanikárili. Rozbehli sa na všetky strany. Ešte šťastie, že na vrchole mraveniska nik nestál! Blesk totiž udrel rovno doň a preťal ho na dvoje.

Mravce povyliezali na strom a ani nedýchali. Keď búrka ustala, bolo po mravenisku.

„Musíte postaviť nové mravenisko!“ rozhodla mravčia kráľovná. „Tam bude príhodné miesto,“ ukázala na les.

„Ako sa tam dostaneme? Búrka všetko zničila. Aj chodník. Všade je samá voda. Utopíme sa,“ bedákali mravce.

„Neutopíte. Rýchlo postavte most cez tamten potok. Prejdeme cezeň a bezpečne sa dostaneme na druhý breh. No ponáhľajte sa, aby bol most hotový skôr, ako zapadne slnko!“ prikázala kráľovná a ľahla si pod strom.

Mravce poslúchli príkaz svojej kráľovnej. Stavali most tak rýchlo, ako vedeli.

Rýchlo, len či aj poriadne!

„Hotovo!“ zakričali napokon zborovo.

„Ja prejdem prvá,“ vyhlásila mravčia kráľovná a hneď vyskočila na rovné nôžky. „Ja rozhodnem o mieste, na ktorom rovnako rýchlo ako most postavíte nové mravenisko. Môžem sa dožiť aj dvadsiatich rokov, zatiaľ čo vy ani desiatich, nuž právo rozhodovať mám iba ja!“

Mravce sa postavili do šíku a sledovali, ako ich kráľovná prechádza cez most.

Ale beda, most sa v strede preboril a mravčia kráľovná spadla doprostred potoka! V snahe neutopiť sa trepotala krídlami, zatiaľ čo mravce bezradne poskakovali pri brehu a nešťastne lamentovali.

Nebuďme povrchní. Práca, ktorú neurobíme precízne, sa nám vypomstí.

Lenivá mucha

Mucha bola taká lenivá, že sa jej ani lietať nechcelo. Načúvala spevu svrčka, ktorý si šúchal krídla. Myslela si, že svadobná pieseň patrí jej, a tak za ním chcela odletieť.

„Nikam nepôjdeš! Máš službu!“ zadržala ju tučná mucha. „Bývaš s nami pod jednou strechou, preto tiež musíš niečo robiť!“

„Keď sa vrátim, poupratujem! Bude to ešte dnes.“ Mucha sa snažila tučnej muche ubziknúť, tá jej však pristúpila krídelko.

„V rohu sú pavučiny, pozametaj ich! Nie dnes, ale hneď! Stačí chvíľa nepozornosti a zamotáš sa do nich. Pavúk z teba vysaje dušu.“

„Potom. Neskôr,“ zanovito trvala na svojom mucha. „Musím letieť za svrčkom, potrebujem uňho naklásať vajíčka. Ten hlupák nevie, že len čo sa moje larvy zakuklia, zahynie,“ škodoradostne sa zasmiala mucha a chystala sa vzlietnuť.

„To ma nezaujíma. Najprv poupratuj!“

„Už som povedala, že poupratujem potom!“

„Potom bude mačka za plotom!“ zlostne zabzučala tučná mucha, no lenivej muche sa predsa len podarilo ubziknúť.

Letela za svrčkom, ten však už k sebe prilákal samičku, a tak mucha nemala kam naklásať vajíčka. Napajedene zabzučala a pobrala sa domov. Len čo preletela cez otvorené dvere, zočila mačku.

Mačka sa zalizla a zadnou labkou rýchlo zabuchla dvere, aby jej mucha neuletela. „Sem leť, muška, niečo ti prezradím.“

„Čo také?“ opýtala sa mucha neveriacky.

Mačka skočila k muche, ktorá bleskovo zaradila spiatočku. Letela, ustupujúc dozadu ako rak, preto si nevšimla pavučinu a zamotala sa do nej.

Mačka chňapla a strčila si muchu do papuľky.

Mucha ešte chvíľu bzučala. Dokonca si stihla uvedomiť, že tučná mucha nemala pravdu. Nepadne za obeť pavúkovi, ale mačke. Keby predtým poslúchla a pavučinu by pozametala, všetko mohlo byť inak.

Urobme veci hneď. Nebuďme leniví a neodkladajme ich nazajtra, lebo sa nám to môže vypomstiť.

Mloky, motýle a čajky

Dva mloky našli veľký kus dreva s konárom uprostred. Upevnili naň plachtu a vydali sa na more.

Čajky nad nimi poletovali a zúvisťivo škriekali. „Mloky sa plavia na plachetnici! Na takej bárke by stroskotal aj moreplavec!“

Keď sa mloky ocitli uprostred mora, strhol sa vetrisko a plachtu zo sťažňa uchytil. Plachetnica sa hrozivo knísala zboka nabok.

Mloky kričali o ratu. „Zachráňte nás! SOS!“ vysielali do éteru, ale okrem čajok ich nik nepočul.

Čajky doleteli k brehu a prekrikovali sa jedna cez druhú. „Mloky sa topia na širom mori! Už je s nimi amen!“

Začuli ich unavené motýle, ktoré si práve sadali na strom, aby si trochu oddýchli. „Zachráňte mloky! Uchopte plachetnicu do zobákov a preneste nešťastníkov na súš!“

„Vari sme ich tam my poslali?“ odvrkli čajky.

„Pomôžte im. Máte pevné zobáky, ste silné, dokážete to!“

„Ešte to tak, aby sa nám zobáčky poničili! Keď ste také múdre, babôčky, pomôžte im samy.“

„My? Veď by sme to nedokázali! Preleteli sme stovku kilometrov, krídlami sme mávali bez prestávky.“

„Tak nemudrujte! Je tam toho, mlokov bude na svete stále dosť!“

Čajky odleteli naspäť na more, no iba preto, aby neskôr mohli rozprávať svetu, ako sa mloky utopili.

Motýle sa krátko poradili a potom naraz vzlietli. Keď doleteli k plachetnici, pospájali svoje tenučké nôžky, spojili krídla a vytvorili súvislý pestrofarebný koberec. Vzápätí sa zavesili na sťažň namiesto plachty.

Plachetnica aj s mlokmi šťastne priplávala na plytčinu a mloky s vďakou hľadeli na motýlí koberec z hustej vrstvy čierno-oranžových krídel, ktorý už bol zase na korunách stromov. Čajky škriekali, že keby nebolo ich, mloky by zožrali dravé ryby.

Pomáhajme ľuďom, ktorí sa ocitli v problémoch, aj v prípade, že si ich zapríčinili sami.

